

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo

Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, M.DC.LXXXIX.

Cap. CLXVIII. Substitutus pupillaris non tenetur ad solutionem debitorum, quibus paterna hæreditas onerata est, sed potest obtinere separationem vtriusque hæreditatis, & paternam repudiare. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98388](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98388)

parte prima, capite ultimo de obfignatione, numero se-
primo.

- 14 Neque obstat sententia in contrarium prolata: siquidem ex prædictis constat de notoria iniustitia sententiæ, quæ iniustitia est sufficiens ad concedendam restitutionem in integrum aduersus rem iudicatam: Rot. decis. 534. num. 1. part. 2. recent. quia sententia iniusta nunquam transit in iudicatum: Seraph. decis. 1123. num. 1. præsertim propter instrumenta de nouo reperta, propter quæ licet sententia in iudicatum transacta, ipso jure reuocari non debeat, tamen reuocanda est remedio restitutionis in integrum: Surd. consil. ducentesimo sexagesimo octauo, num. 31. & 33. & ut dicit Scacc. in tract. de re iudic. gloss. 24. questione 2. numero 45. potius caderent sydera, quam quod sententia iniusta effectum fortiri deberet: Gratian. discept. forens. cap. 745. numero quarto, & sequent. Quod procedit etiam iniustitia non esset notoria. Rot. apud Cencium decis. 84. num. 1.

CAPUT CLXVIII.

Substitutus pupillaris non tenetur ad solutionem debitorum, quibus paterna hæreditas onerata est; sed potest obtinere separationem vtriusque hæreditatis, & paternam repudiare. De donatione facta patri, & filiis, contemplatione certi matrimonii; quando jus quaratur filiis, adeo ut pater illis præiudicare non possit. De donatione facta cum clausula, *Ultra bona jam donata*. De muliere luxuriosè vivente intra annum luctus, cui applicentur lucra quæ perdit. Donatio acquestuum facta per patrem filio, quomodo intelligi debeat. Compensatio vtrum fiat in præiudicium anteriorum creditorum ipso jure.

S V M M A R I V M.

- 3 Creditores patris non possunt executiones facere contra bona propria pupilli in præiudicium substituti pupillaris.
- 1 Speciale est fauore pupilli, ut substitutus possit impetrare separationem bonorum patris & filii, & acceptare hereditatem pupilli, repudiata paternam.
- 3 Virum pater stipulationem interponens pro filiis, censetur pro illis stipulatus tanquam filiis, vel tanquam hæreditus, ardua est questio.
- 4 Quando per donationem fuit questum in liberis uti liberis, creditores paterni nihil possunt pretendere super bonis donatis.
- 5 Quando donatio facta fuit contemplatione certi & determinati matrimonii, tunc matrimonium dicitur causa finalis donationis.
- 6 Et hoc casu evidens est coniectura, quod filii acquirant tanquam filii, non tanquam hæredes patris.
- 7 In donatione facta patri & filiis uti filiis, tot censentur donationes, quot sunt persone, & pater

- nullo modo præiudicare potest filiis suis quæ bona donata.
- 8 Donatio facta alicui cum clausula, *Ultra bona jam donata*, renouat præcedentes donationes, & non in hac ultima includit.
- 9 Mulier luxuriosè vivens intra annum luctus, peruenit omnibus sibi relictis, & cui talia bona applicentur.
- 10 Bona quæ auferuntur à muliere luxuriosè vivente intra annum luctus, applicentur personis enumeratis in l. i. C. de secund. nupt. nec creditores mariti super illis quidquam præiudicare possunt.
- 11 Acquestuum nomine solum comprehenduntur quæ proveniunt ex industria, non autem quæ ex liberalitate fortuna.
- 12 Acquestus intelliguntur deducto arte aliena.
- 13 Clausula in fine posita, & verbis generalibus concepta, refertur ad omnia præiudicia.
- 14 Conventiones matrimoniales pertinent ad matrimonium, & ejus liberos, & uxorem, quæ in suo transactionis.
- 15 Quando in donatione fuit contemplata persona uxoris & liberorum, non potest ab eis auferri jus ex tali donatione proveniens.
- 16 Donatio facta in contractu matrimonii contra summam, pro illam convertendo ad utilitatem liberorum, acquiritur ejus liberis, & verba illa ostendunt causam finalem donationis.
- 17 Differunt inter se, donationem fuisse factam patri stipulanti pro se & suis, & factam esse patri & liberis.
- 18 Donatione facta patri & filiis, jus quidem acquiritur patri, sed cum onere restituendi filiis.
- 19 Acquirens potest quidem disponere de suis acquestibus, sed si jus questuum fuerit liberis, non potest illis præiudicare.
- 20 Compensatio fieri non potest in præiudicium creditorum anteriorum, ex opinione quam amplectitur Rota Romana.

IN quadam causa executiva, diversæ quæstiones resolvendæ propositæ fuerunt.

Prima, utrum substitutus pupillaris possit indicare ne creditores patris faciant executiones contra bona propria pupilli ejus filii defuncti.

Respondetur, dictos creditores agere non posse contra hujusmodi bona, quæ proveniunt ex persona propria dicti pupilli, cum certum sit substitutam pupillarem posse repudiare hereditatem paternam, & acceptare hereditatem pupilli, cum ab aliis separando: leg. si filius qui patri, §. de pupilli & pupillari substitutione. † Vanderan. in tractatu de privileg. creditor. capite decimo septimo, numero octavo & decimo, dicens hoc introductum esse favore speciali pupilli, juxta Vlpian. in leg. si pupillus, §. de acquirend. hereditat. Monic. de inuener. questione ducentesima trigesima nona, numero nonagesimo octavo, & mult. sequentib. Phanuc. in eodem tractatu, questione ducentesima trigesima sexta, numero quadragesimo primo, & sequentib. Peregrin. capitulo quadragesimo sexto, libro primo, maxime numero decimo quarto, prout copiosius explicatum est superius, parte prima Quest. Civil. capite nonagesimo secundo, numero decimo quinto, & ultimo sexto.

Secundò queritur, vtrum dictus pupillus possit petere separationem summæ 8000. scutorum donatæ eorum patri, in contractu sui matrimonii, in fauorem ipsius, & liberorum, per aum; ita vt patris creditores super illis bonis nihil pretendere possint, aut nullas executiones facere pro eorum creditis.

Respondetur, substitutum pupillarem fundatum esse in petitione separationis dictorum bonorum donatorum, attento quod bona fuerunt per aum donata eidem filio suo, & ejus liberis, qui procedent ex illo matrimonio, quod nunc contrahatur; eodem patre vt cum notario vt persona publica pro ipso, & ejus liberis stipulante, & gratias agente, tali tamen ex dictis liberis, quem ipse, vnum, vel plures nominauerit. Et idè licet magna sit controuersia inter DD. vtrum pater censetur donationem acquisiuisse, & stipulationem interposuisse pro filiis tanquam filiis, vel tanquam hæredibus, vt constat ex *Surd. decisio 322. & ibid. Hodierna*, & plures super hac controuersia allegari possent; tamen procedendo resolutione, & omnis argumentationibus concludendum est in casu proposito jus fuisse quæsitum liberis non vt hæredibus, sed vt liberis: & idè creditores paternos nihil consequi possint pro suis creditis contra dicta bona donata, juxta *Dec. consil. 607. n. 10. & sequent. Cancr. libro primo, capite 8. n. 60. aliis 97. Fontanell. de pact. nupt. clausul. 4. gloss. 9. parte prima, numero 4. & sequent. Bertrand. consilio 138. numero 12. volum. 2. parte secunda*, quam sententiam veram esse fatetur in casu nostro, Anton. de Marin. resolutione 89. licet alias generaliter existimauerit stipulationem censeri factam pro filiis tanquam hæredibus; ipse siquidem numero *vigesimo septimo, versiculo Secundo minus obstat*: Respondendo ad consilium Decii fatetur, quod vbi filiis jus est quæsitum mediante persona notarii, qui pro illis expressè stipulatus est, filii non vt hæredes succedunt, sed tanquam filii: quod etiam fatetur numero *vigesimo octauo*, respondendo ad dictum Fontanellæ loco citato. Negari quippe non potest quin matrimonium hoc casu sit causa finalis donationis, cum illa facta fuerit fauore certi & determinati matrimonii, & restricta ad filios ex eodem matrimonio tunc contracto nascituros: & quo casu conjectura est clara, quod pater voluerit stipulari filiis vt filiis, non vt hæredibus: & hoc casu non habet locum doctrina *Surdi decis. 322. numero sexagesimo primo, & sexagesimo tertio*, quem propterea in nostris terminis reprobatur *Ror. decisio centesima vigesima septima, numero sexto, & sequent. parte sexta recent. & prius eandem sententiam amplexa est eadem Ror. decisio 270. numero primo, & sequent. part. 5. recent. addens ibidem numero septimo*, tot in casu isto censeri donationes, quot sunt personæ, idè quæ donationem factam patri & filiis eiusdem, dici vnicuique & singulis independentem & de per se factam, adeo vt singulæ personæ, non patri, sed aucto acceptam ferre debeant donationem, & pater liberis aliqua ratione præiudicare non possit: vt ibidem pluribus allegatis copiosius comprobatur. Faciunt tradita per D. Ludouic. Bell. consilio *quadragesimo secundo, & quadragesimo quarto, numero primo, & sequent. & consilio centesimo nono, numero decimo nono*.

Tertiò queritur, vtrum in donatione facta in fauorem liberorum sub qualitate non hæreditaria, comprehendantur mille leuta donata dicto patri *vl. Sanlegerii quest. & resol. civil. T. II. P. II.*

ira 8000. aureos donatos, sicut etiam domus eidem donata post mortem matris.

In hac questione si attendamus tenorem primæ donationis per aum, seu dicti donatarii patrem factæ, sine dubio jus esset quæsitum liberis tanquam hæredibus, atque ita creditores paterni jus haberent super dictis mille aureis, & domo prædicta.

Verum, quia in posteriori donatione facta contemplatione matrimonii, sit mentio donationis præcedentis, tam mille scutorum, quam domus prædictæ, cum dictione *ultra*, & deinde subiungitur clausula generalis, per quam pater inuestitur filium, & ejus liberos qui procedent ex illo qui tunc contrahatur matrimonio, ad electionem patris, per tactum manuum eiusdem patris & notarii, constituendo totum tenere & possidere nomine dictorum donatariorum, & suorum; sequitur etiam, dictam summam mille scutorum, necnon præfatam domum fuisse quæsitam filio pupillo, non vt hæredi patris, sed tanquam filio, & propter naturam dictionis *ultra*, quæ includit omnes donationes, & coniungit illas cum donatione octo mille scutorum: *Barat. decis. 799. num. 5. Surd. decisio 285. numero nono, & probatur in leg. si ultra, de fideiussoribus*, & non solum est inclusiua, sed etiam implicatiua, & repetitiua omnium præcedentium, nisi resuleret aliqua absurditas vel incompatibilitas, quæ tamen nulla adest in casu proposito, vt explicat *Peregrin. de fideicommiss. articulo decimo sexto, numero decimo octauo, versic. nota tamen, Galgauer. de condition. & demonstration. parte secunda, capite primo, questione decima octaua, numero septimo, Castrenf. consilio 88. numero primo, volum. primo*. Et hoc maxime procedit, quia verba sequentia, & clausulæ in fine appositæ complectuntur omnia donata, vt patet ex illis verbis, *promet le tout faire auoir & tenir & posséder*: item, *promet le tout faire auoir & tenir*: quæ verba referuntur ad integram summam tam 8000. scutorum, quam mille scutorum, quia qui totum dicit, nihil excludit: *Menoch. consilio 202. numero vigesimo tertio, & consil. 392. numero secundo, cum similibus*.

Quartò queritur vtrum creditores paterni habeant jus agendi contra bona, & jura deuoluta ad filium, propter inhonestam vitam nurus, durante anno luctus sui mariti.

Resolutio huius questionis petenda est ex notatis in lege prima, *Codice de secund. nupt.* vbi dicitur, quod si mulier durante anno luctus vitam inhonestam duxerit, amittit omnia sibi à marito relicta, quæ non applicantur fisco, sed personis enumeratis in dicta lege prima, quia vidua hodie puniatur eisdem pœnis, quibus olim supponebatur nubens intra annum luctus, si durante illo anno vitam duxerit inhonestam: *authentic. eisdem pœnis, & ibi Gloss. in verbo, pari, Codice de secund. nupt. & in §. final. Authent. de restitut. & ea quæ parit in undecimo mense, collat. 4.* ne alioquin plus juris habeat luxuria quam castitas, contra regulam dicti paragraphi ultimi, *Authentic. de restitution. & c. Joan. de Garronib. in rubric. de secund. nupt. numero quinquagesimo septimo, & quinquagesimo octauo, Farinacius de delict. carnis, questione centesima quadragesima secunda, numero quadragesimo sexto*: & personæ siquidem enumeratæ in d. l. 1. C. de secund. nupt. sunt ascendentes & descendentes, necnon collaterales vsque ad secundum gradum, nempe frater & soror, seruato tamen graduum ordine, vt clarè deciditur in dicta l. 1. & per consequens cum talia lucra deferantur

tur jure sanguinis, non autem jure hæreditario, creditores paterni super illis nihil prætere de possunt.

- 11 Quinto quæritur, utrum acquisitiones factæ per filium, ita pertineant ad ejus liberos, ut creditores paterni non habeant jus exequendi super illis.

Dubium facit, quia acquisitiones factæ per filium, non videntur venire nomine acquæstuum, cum ea solum veniant quæ ex opera, solertia, vel industria acquiruntur; non autem ea quæ ex donationibus, aut alio titulo lucratiuo quærentur: Fontanell. de *past. nupr. claus. 11. gloss. unica, num. 7. & 8. Cancr. lib. 2. resolut. cap. 5. n. 66. Louet Littera A, num. 2.*

- 12 Item acquæstus intelliguntur deducto ære alieno, Morquec. de *divis. bonor. lib. 2. c. 12. n. 2. Boër. decis. 76. n. 2. ubi quod is qui facit acquæstus, potest de illis liberè disponere: Griuell. dec. 90. n. 14.*

Addatur, quod clausula illæ in fine positæ, & verbis generalibus conceptæ, ad omnia præcedentia referuntur, nec per consequens debent restringi in præjudicium creditorum: Matta de *clausul. par. 4. c. 23. cum pluribus ibi allegatis.*

- 13 His tamen non obstantibus, considerata partium intentione, verius est omnes acquæstus per filium factos, ad ejus liberos tanquam liberos pertinere, siue durante vita patris, siue post ejus obitum facti fuerint: siquidem ratione dictorum acquæstuum & lucrorum per patrem faciendorum, pactum expressè factum fuit inter dictos coniuges, quod tales acquæstus & lucra pertinebunt ad illum, & suos, *pour iceux convertir & employer à toutes ses volontez à son profit dudit futur Espons, & des enfans qui naîtront & sortiront dudit mariage.* ¶ Quæ conventio respicit utilitatem vxoris & liberorum, & ad illos pertinet veluti ex quadam causa transactionis, ut notatur in dicta decis. Rotæ 127. n. 12. & 13. part. 6 recent. Hoc enim generale est, ut omnes conventiones, & omnia pacta contractus matrimonii præsumantur tractata & concordata cum vxore & ejus affinis tempore matrimonii, sine quibus alioquin non fuissent contracturi: Fontanell. de *past. nupr. claus. 4. gloss. 9. part. 1. num. 35. vers. si etiam.* ¶ Cum enim fuerit contemplata persona liberorum, non potuit illis auferri jus ex tali donatione proveniens: Gratian. *discept. 924. n. 32. & 33. & discept. 984. num. 24.* Intelligendo tamen ut supra explicatum est cap. 102. num. 10.

Et licet in eodem contractu dictum fuerit, dictos acquæstus, & lucra debere spectare ad maritum, & suos supradictos, hoc non nocet prædictæ conclusioni. Quia est quod lucra devenirent ad hæredes, tamen ad eos devenirent cum onere illa restituendi liberis ex illo matrimonio nascituris.

Non enim hoc casu fundamentum capiunt liberi ex stipulatione, sicut capiebant in capite præcedentium quæstionum: sed jus metiuntur ex donatione dispositiva facta in favorem dictorum liberorum, ¶ cum verba illa, *pour iceux employer au profit dudit André & des enfans qui naîtront du présent mariage*, contineant causam finalem totius dispositionis, ut probatur in l. *Lucius, §. à te peto. ff. de legat. 2. in illis verbis, & pro hoc: Ludouil. decis. 544. num. 5. ubi quod huiusmodi verba talis sunt efficacia, ut ab illis tota dispositio regulatur. Maxime verò hoc locum habet ex eo, quod dicta clausula, *pour iceux employer au profit dudit futur espons, & de ses enfans*, fuit appositæ in contractu matrimonii & favore liberorum; quo casu multò magis importat*

causam finalem, ex notatis per Tusch. *littera D. num. 342. num. 8.* cum causa dicatur finalis, quando donatio facta fuit favore certi & determinati matrimonii, ex mente Rotæ apud Burat. *decis. 101. littera A. Monter. decis. 10. cum aliis ibid. allegatis.*

Debetque in casu illo fieri distinctio inter duas quæstiones omnino diversas: quarum Prima est, utrum pater censeatur stipulatus pro filiis tanquam filiis, an verò tanquam hæredibus: Et de hac tractatum fuit in quæstionibus præcedentibus. Altera verò quæstio respicit, non quidem stipulationem factam per patrem, sed donationem ipsam, quam pater facit liberis suis, nam in casu stipulationis Tertius aliquis donat patri; sed in casu propositionis pater ipse loquitur & disponit. Qui casus inter se valde differunt, ut bene advertit Dominus Ludouicus Bell. *consil. 109. num. 19. & consil. 4. num. 4. ubi dicit quod quando verba sunt posita ab ipso concedente, donatio censetur facta liberis tanquam liberis. Bertrand. consil. 234. num. 11. in versicul. præterea Bartolus loquitur, libro 2. in sum.*

Est igitur hic donationis sensus, ut sibi quidem & suis hæredibus acquirere voluerit donatarius, sed tamen cum eo onere acquista convertendi in utilitatem liberorum ex illo matrimonio procreandorum, pro ut latius declarat idem D. Ludovic. Bell. *consil. 43. num. 8.*

Neque consideranda est hoc casu donatio facta per avum filio suo, quia cum lucra illa essent adventitia, solus ususfructus filio per patrem remissus censetur, pro ut in effectum legitur in donatione dicti avi facta in capite, de quo agitur, ut patet ex illis verbis, *à donné à son fils pour lui & à ses enfans, qui sortiront comme lui est dudit présent mariage*, scilicet est, *les fruits dudit dot, acquis & conquis dudit fils, pour les fins que dessus.* Ergo in priori donationis clausula, pater donavit liberis proprietatem lucrorum, in secunda avus solum ususfructum.

Secunda tamen clausula declarat primam, cum facta fuerit interposita stipulatione expressa in favorem liberorum ex illo matrimonio procreandorum. Certum est autem, partem vnam contractus præbere sufficientem conjecturam pro alterius declaratione, l. *ille, aut ille, §. cum in verbis, de legat. cum similibus.*

Neque obstant allegata in contrarium. Quia est regulariter verum sit, acquirentem posse disponere de suis acquæstibus; hoc tamen non procedit quando jus fuit quæsitum liberis per stipulationem patris, vel per stipulationem Notarii. Neque aliud dicit Griuell. *decis. 92. num. 14. sed hoc aliud duntaxat juxta consuetudinem particularem illius patriæ. Neque prætenitur per substitutos propter res quod acquæstus debeant ad ipsos pertineret, sed ea solum deductis deducendis; sed ea solum deductis quæ ipsos acquæstus recipiunt, non quæ ab illa remota & separata sunt; adeo ut ea quæ patet habebunt ex dote vxoris, tanquam separata ab acquæstibus, non possint illos diminuire, præsertim cum non constet de vicinitate allegata inter acquæstus & receptionem dotis.*

Sextò dubitatur, utrum summa recepta per patrem donatarium, ex bonis & hæreditate patris possint compensationem aut retentionem habere in præjudicium creditorum antecursorum donarii.

Hæc quæstio variè inter DD. decisa reperitur; nam aliqui volunt compensationem inductam fuisse in præjudicium creditorum anteriorum, ut Scacc. de commerc. §. 2. glossa 5. num. 422. & multis segg. Dominicus Gait. de credito, cap. 4. quæst. 7. num. 355. Carleval. de judic. tom. 2. lib. 1. tit. 3. dis. 27. fol. 334. ubi alios allegat. Capyc. Latro decif. 25. num. 22. & 24. ubi dicit, in omnem eventum dari retentionem; & melius num. 27.

Contrariam tamen sententiam sequi debemus, quam amplectitur Rota Rom. p. 3. recent. decif. 703. & p. 7. decif. 177. num. 8. & post plures alios Salgado in Labyrintho creditor. parte 2. cap. 3. num. 31. & seg. & cap. 28. num. 25.

***

CAPUT CLXIX.

Dominus jurisdictionalis manutenendus est in quasi possessione exigendi multas consuetas. Populus non potest augere pœnas, aut illas alterare sine consensu Domini, nec Dominus sine consensu Populi. Potest tamen Dominus banna, & Edicta pœnalia facere sine excessu. Communitas non potest manuteneri adversus Dominum in facultativis, & illo ignorante factis. Laudimium non debetur ex acquisitione facta in vim Constituti. Si tamen post decem annos inter præfentes, & viginti inter absentes restitueretur possessio, solvendum est laudimium.

SVM MARIVM.

- 1 Domini jurisdictionales manutenendi sunt in quasi possessione exigendi pœnas, & multas consuetas.
- 2 Possessio, seu quasi, jurisdictionis universalis facit ut Domino danda sit manutentio in actibus particularibus a jurisdictione dependentibus.
- 3 Imponendi pœnas & multas dependet à jurisdictione Domini, & non à communitate.
- 4 Sicut subditi non possunt pœnas & multas indicare, nisi Domini, aut ejus Officialium interveniente consensu; ita nequeunt impositas minuire.
- 5 Pœna & multa, qua diuturno tempore soluta fuere, sunt potius consuetudinaria quam conventionales.
- 6 Dominus non potest pœnas & multas augere sine consensu populi.
- 7 Communitates utrum possint facere statuta pœnalia sine auctoritate Domini? Remissivè.
- 8 Diuturna præstatio subditorum habet presumptionem tituli legitimi.
- 9 Multiplicitas actuum excludit presumptionem juris facultativi.
- 10 Dominus jurisdictionalis potest facere edicta pœnalia, dummodo sine excessu.
- 11 Actus ministrandi tubam præconi substationes facienti est mere facultativus, & ideo non manutenibilis.
- 12 Actus qui non fuit factus jure servitutis, non est manutenibilis.

- 13 Vicarius non potest petere se manuteneri adversus Episcopum.
- 14 Qui per multum tempus ivit ad furnum, vel molendinum, non potest cogi ad continuandum, nisi id fuerit jure servitutis.
- 15 Maxime quando agitur contra Dominum jurisdictionalem, qui habet titulum.
- 16 In facultativis unus actus non tribuit manutentionem.
- 17 In acquisitione jurium incorporalium probanda est scientia adversarii.
- 18 Scientia Officialium Baronum non sufficit in præjudicialibus contra jurisdictionem ipsius.
- 19 In dubio possessio potius censenda est cumulativa, quam privativa.
- 20 Laudimium non debetur ex simplici adeptione possessionis vigore Constituti.
- 21 Immissus in possessionem vigore contractus, aut Salviiani interdicti, non facit fructus suos.
- 22 Si possessio capta vigore constituti, continuata fuerit spatio decem annorum inter præfentes, & viginti inter absentes, & possessio deinde restitueretur priori domino, solvendum esset laudimium.

Tres quæstiones agitate fuerunt inter Dominum jurisdictionalem, & Communitatem ac particulares illius loci: quarum prima respicit quasi possessionem exigendi multas & pœnas, Domino competentem. Secunda, quasi possessionem tradendi tubam præconi in substationibus, præteritam per communitatem. Tertia respicit solutionem laudimiorum ex possessione adepta in vim clausulæ Constituti.

Quod attinet ad primum caput, Domino jurisdictionali dici concedendam esse manutentionem in quasi possessione exigendi multas consuetas, banna, & pœnas à suis subditis; cum generaliter Domini Barones debeant manuteneri in quasi possessione exigendi onera consuetà à subditis. Menoch. remedio 3. retinenda possess. num. 115. cum sequentib. Coccin. decisio 354. per totam, Capycius decif. 96. Postius de manutentione, observatione 10. numero 11. & 74.

Et cum sit in quasi possessione universali jurisdictionis, manuteneri debet in singulis actibus ex jurisdictione dependentibus, cum attendatur potius causa universalis, quæ influit ad omnes actus particulares à jurisdictione dependentes, juxta doctrinam Baldi in l. 1. numero 24. versic. Tu dic, Cod. de emancipat. liberorum, Ludovicius & ibi Addentes decif. 557.

Neque dicatur hic tractari de pœna conventionali, dependente à voluntate dictæ communitatis.

Quia respondetur primò, quod jus imponendi pœnas & multas, cum sit actus jurisdictionalis, ad solum Dominum jurisdictionalem, non autem ad ipsam Communitatem pertinet. Peregrin. conf. 114. num. 2. vers. multas, & pœnas, volum. 3. Menoch. conf. 147. num. 14. & 15. cum pluribus citatis per Joseph. Ramon. conf. 18. num. 27. Non potest igitur, aut poterit Universitas pœnam hujusmodi imponere, nisi cum consensu & auctoritate Domini jurisdictionalis, ut per Doctores supra citatos. Si igitur non potest Communitas pœnam imponere sine consensu Domini, ita nec impositam revocare; quia per impositionem talis pœnæ factam de consensu Domini, seu ejus Bajuli, & Officialium, (qui consensus, ut dictum est, erat necessarius) cen-